

No miris enrere

El dia que vaig complir els vint anys, la meva mare em va dir una cosa. Va dir:
- Cada persona de la nostra família, a partir dels vint anys, tindrà la capacitat de viatjar pel temps i l'espai, amb la missió de mantenir la pau.

Vaig riure fortament. Vaig sentir que això era molt ximple, fins que vaig saber que era veritat. Aquella nit no vaig poder dormir. No vaig estar pensant un cas tan gran com mantenir la pau, sinó que al meu cap sorgien petites coses, com les coses que lamentem no haver fet.. A les 4:13 del matí vaig decidir tornar al passat i complir algunes lamentacions.

La vaig conèixer quan tenia quinze anys. En aquell moment jo era tímida i no ens comunicàvem gaire sovint. Un dia em va dir: - Me'n vaig a l'estranger. L'última vegada que ens vam trobar, estava trista, però al final no li vaig dir res. Quan va baixar de l'avió, em va enviar un missatge que deia: - Malauradament, ni tan sols ens hem fet una foto. Només volia que no fos un comiat tan lamentable.

Així que vaig tornar al dia de l'última trobada. Vaig treure el mòbil i ens vam fer una foto. Aquesta vegada, vam dinar juntes i a més aniríem a veure la pel·lícula que ella esperava des de feia temps, però aquell dia ja no es podia veure aquella pel·lícula. Quan vaig tornar a casa, de sobte vaig recordar que aquell any hi havia més d'un lament.

Així doncs, vaig continuar tornant a l'any que tenia quinze anys. Vaig acompanyar-la a veure la pel·lícula, vaig acompanyar-la al zoològic, vaig acompanyar-la al Japó, etc. Un dia em va dir que volia anar a Islàndia per veure l'aurora, finalment vam

aconseguir anar-hi. Al cel van aparèixer llums verdes i blaves, llavors vaig suposar que aquesta vegada, no hi hauria més lamentacions.

Aleshores, va tornar a arribar el dia de comiat, li vaig fer una forta abraçada. Ella va dir molt fluixament: - Quina llàstima que després d'experimentar-ho tot encara ens hem de separar.

Vaig tornar a l'any que tenia vint anys, a les 5:16 del matí, encara era fosc i gris. Em vaig asseure al sofà i vaig veure el pastís de la nit passada.

-Què penses?- va dir la mare.

-Saps que he viscut?- li vaig preguntar.

-Tornar al passat i intentar fer alguna cosa, però finalment has tornat insatisfeta.

També em va passar quan era jove.

-Jo sols esperava que no hi hagués lamentacions, però sembla que per molt que faci, tot acaba sent una llàstima.

-Per què creus que hi ha lamentacions?

-Perquè no he complert algunes coses.

-Les lamentacions no són perquè no hagis complert algunes coses, sinó perquè no ho podràs tornar a fer mai.

-Doncs, què he de fer?

-Pots deixar de tirar endavant?

-La vida mai permet que les persones es quedin al mateix lloc sense moure's.

-Llavors, segueix endavant i a poc a poc aprèn a no mirar enrere.